

er jo den slags ting, der er utrolig svært at lovgive om, men hvor vi har brug for at se på, hvordan vi kan ændre holdningerne i samfundet. Hvordan kan vi ændre holdningerne hos de offentligt ansatte, så de møder borgerne med en respekt, der gør, at borgerne føler, de kan komme til orde, folde sig ud og komme frem med nogle af de behov, som ligger dem på sinde, men som de ikke altid kommer frem med i dag, som det fremgik af de eksempler, statsministeren nævnte til sidst i sit indlæg?

Jeg vil godt slutte statsministerens lille beretning af med den solstrålehistorie, at den nævnte undersøgelse faktisk blev brugt positivt. I de kommuner, der var blevet undersøgt af den fremragende socialrådgiver, prøvede man faktisk at tage ved lære af undersøgelseerne. Man henvendte sig på en anden måde til borgerne, lyttede til dem på en anden måde og fik fremragende resultater. Det fik folk til at blomstre op og i højere grad komme frem med deres behov, og på den måde bidrog de til en meget mere konstruktiv løsning af deres problemer, der også betød, at de kom ud af problemerne og meget hurtigere og bedre blev i stand til at klare sig selv.

Det er nogle ting, som jeg synes, har optaget mange af ordførerne. Jeg synes stadig, der er en tilbøjelighed hos både Enhedslisten og SF til at være meget fokuseret på ydelserne og ydelsernes størrelse og på den måde stadig give udtryk for om ikke manglende erkendelse, så håndskyhed over for, hvad det er, der skal til som supplement til de offentlige ydelser. Folk skal selvfølgelig have et supplement i form af et kærligt skub, et puf i retning af et mere aktivt liv, så de får vilje til selv at forsøge at tage ansvaret for deres eget liv.

Vi må have en større optagethed af, hvordan vi får tingene til at fungere, for det er jo ikke altid lige nemt. Det, vi med et lidt dårligt ord kalder aktivering af kontanthjælpsmodtagere og dagpengemodtagere, er noget besværligt noget, og det er ikke altid, det fungerer lige godt. Men vi kommer ikke uden om den lidt besværlige diskussion om, hvordan vi kan supplere de ydelser, vi giver folk, med en hjælp, der gør dem i stand til at kunne klare sig selv.

Omvendt vil jeg sige, at jeg synes, at ikke mindst indlæggene fra Venstre og De Konservative stadig væk bærer præg af, at der mangler nogle konkrete bud. Selv om både Venstres ordfører og ikke mindst De Konservatives ordfører, fru Pia Christmas-Møller, sagde, at regeringen

ikke har nogen bud, må jeg sige, at jeg heller ikke kunne høre meget konkret i fru Pia Christmas-Møllers indlæg – ikke andet, end at vi skal have nogle velfærdsreformer, men ikke så pokkers meget om, hvad de skal gå ud på.

Men jeg synes også, der er en meget god forklaring på det. Når både Venstre og De Konservative siger, at der kan gennemføres meget store besparelser på de offentlige ydelser, er det jo svært at fremlægge forslag til reformer og samtidig dokumentere, hvordan de besparelser kan gennemføres, uden at de kommer til at ramme folk på en måde, som måske også Venstre og De Konservative i virkeligheden ikke ønsker. Det må være svært at stå inde for og være så begejstret for de besvarelser, så på den måde kan jeg sådan set godt se, at de to partier er i en klemme.

Jeg vil sige, at når det handler om at omsætte ord til handling, synes jeg egentlig, at regeringen har stået sig overordentlig godt. Når man ser på den trimning af velfærdsydelserne, der er blevet gennemført de senere år både på Arbejdsministeriets og Socialministeriets områder og andre områder, er det jo en skridtvis tilpasning og fornyelse af velfærdsydelserne, og det samme kan siges om den revision af bistandsloven og førtidspensionsloven, vi arbejder med.

Men egentlig er det ikke bare udtryk for velfærdsreformer. For mig at se er det også et opgør med den forsørgerkultur, andre snakker så meget om – forstået på den måde, at efter min mening er det forsørgerkultur, når man parkerer folk på passive ydelser uden at gøre nok for at få dem ud som ansvarlige mennesker, der tager del i samfundslivet. Men målsætningen med de ting, vi gør – både aktiveringen, hjælpen til de svagtstillede grupper og ændringerne af bistandsloven og førtidspensionsloven, for nu at nævne noget af det, der er i støbeskeen – er rent faktisk lige præcis et opgør med den passive forsørgerkultur.

Jeg håber – og jeg har egentlig også fornemmet det på debatten i dag – at der virkelig er en vilje til at debattere spørgsmålene og forhåbentlig også, når tiden kommer, bakke op om reformerne, så vi både kan bevare og forny vores velfærdssamfund.

Jørn Pedersen (S):

Ja, det er ikke, fordi det er min hensigt at forlænge debatten, men eftersom jeg ikke har haft ordet, siden hr. Villy Søvnald var på talerstolen